HOŘOVICE VÁCLAVA HRABĚTE

SBORNÍK XIII. BIENÁLE LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
PRO ZAČÍNAJÍCÍ AUTORY

27. - 28. 4. 2018

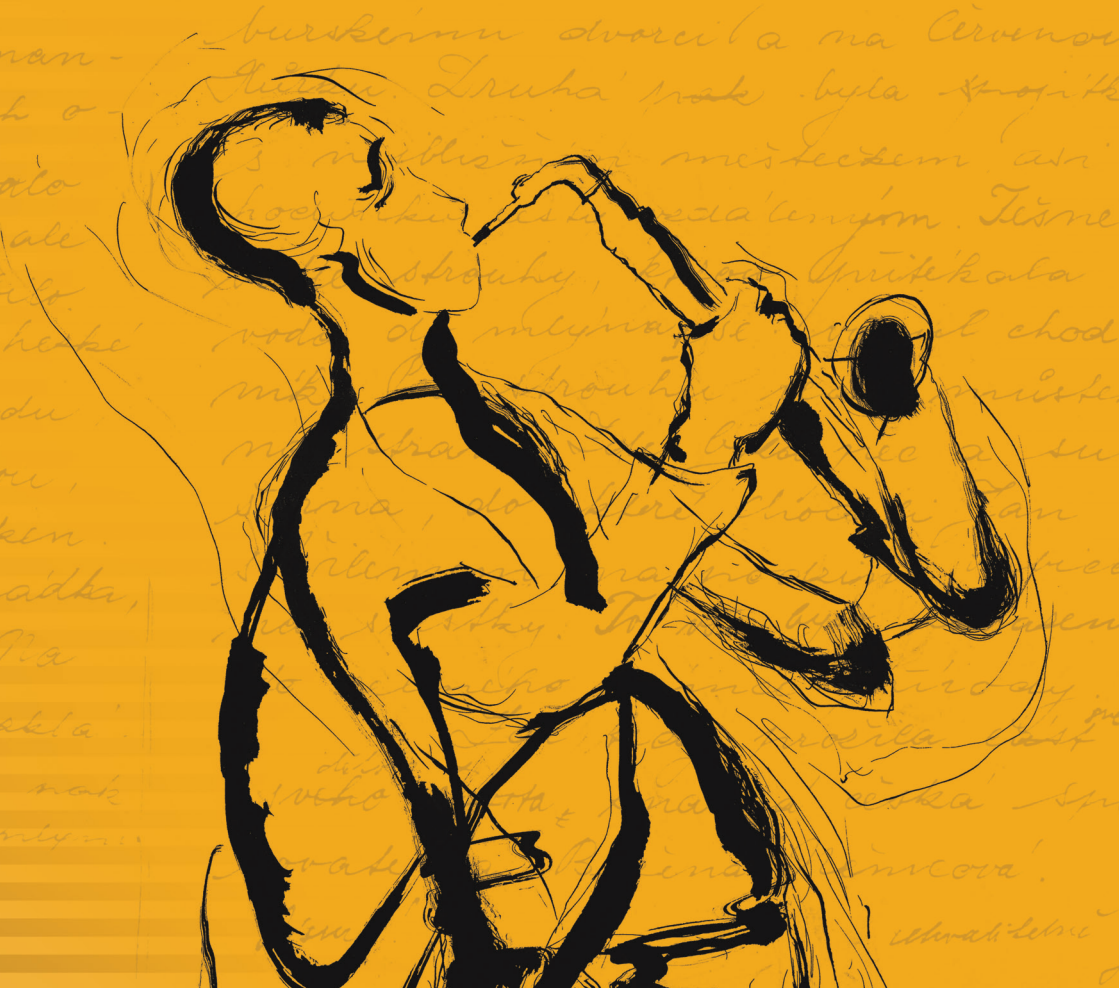

PROGRAM FESTIVALU

Pátek 27. 4. 2018

20:00	Klub Labe	Zpívající básníci – **večer recitálů**
20:00	Klub Labe	**Vladimír ČÁP** - recitál
21:00	Klub Labe	**Jiří Smrž** - recitál
22:00	Klub Labe	**Mirek Kemel duo** - recitál
23:00	Klub Labe	Noční literární session (improvizované autorské čtení – recitace)

Sobota 28. 4. 2018

10:00	Sál radnice	Seminář a konzultace se členy poroty
13:00	Lochovice	Pieta u hrobu Václava Hraběte
14:30	Sál radnice	**Mirek Kovářík a Radek Bláha**
16:00	Sál radnice	**SAXTET** - koncert (swing, pop, jazz, klasika)
17:00	Sál radnice	VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ literární soutěže moderuje M. Kovářík
20:00	Klub Labe	**LUBOŠ POSPÍŠIL a 5P** - koncert

2018

Změna programu vyhrazena!

Akce je realizována s přispěním Středočeského kraje.

Středočeský kraj

Mediální partner: PODBRDSKÉ NOVINY

HOŘOVICE VÁCLAVA HRABĚTE

SBORNÍK XIII. BIENÁLE LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
PRO ZAČÍNAJÍCÍ AUTORY

27. - 28. 4. 2018

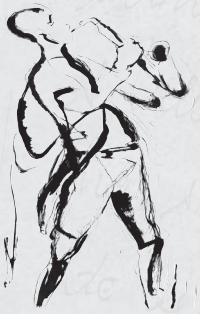

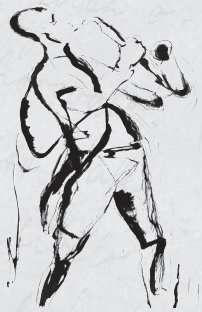

2013

HOŘOVICE
VÁCLAVA HRABĚTE

Porota
(jmenovaní jsou uvedeni bez akademických titulů)

Předseda poroty
Jiří Zizler – literární teoretik Ústavu pro českou literaturu AV ČR – poezie

Členové poroty
Miroslav Balaštík – šéfredaktor Literárního časopisu HOST – próza
Martin Stöhr – zástupce šéfredaktora Literárního časopisu HOST – poezie
Jitka N. Srbová – spisovatelka – poezie
Jiří Vlček – ředitel Gymnázia Václava Hraběte Hořovice – próza
Tomáš Makaj – spisovatel a vydavatel – próza

CHRÁMY IMAGINACE

Ve starém Řecku existovalo cosi, co můžeme nazvat chrámem imaginace. Patřila do něj jejich rozlehlá a spletitá mytologie, úžasná a dodnes oslňující dramatika, a samozřejmě také poezie. Příběhy, které si lidé vyprávěli, básně, které si recitovali, písně, které zpívali. Chrám imaginace se stal kulturní pokladnicí celého světa.

Co ale dnes jsou naše chrámy imaginace? Zdá se, že jejich obsah je chudý a plytký a vesměs nepřežije svou dobu. Převládají věci, s nimiž lze dobře obchodovat, vynikají hlavně marnivým leskem a upoutají líbivostí, ale pod třpytivým pozlátkem na nás upírá svoje oči bezedná prázdnota. Řemeslo a pseudoumění, jež představuje ve své podstatě průmyslové odvětví, kde se počítají náklady, ztráty a zisk, kde dominuje vypočítavost a nutnost získat zákazníka.

V pravém chrámu imaginace s člověkem nikdo nemanipuluje a netouží jej použít a zneužít. Žurnalistika dnes obdivně hovoří o jedincích, kteří "dokázali prodat svůj příběh". Jenže příběh se neprodává, ale žije. Lidské city nemohou být předmětem směny, nepodléhají zákonu nabídky a poptávky, jakkoli se s nimi dnes tak zachází.

Každý si může povšimnout, že poezie mezi předměty zájmu trhovců nepatří. Nelze jí převádět na racionální ukazatele, nijak se nepodílí na národním důchodu, zdravotníci ji nepřisuzují pozitivní efekt. Nicméně od nepaměti se tajemným způsobem podílí na utváření našeho jedinečného lidského bytí.

Jednou z nejpozoruhodnějších záhad zůstává skutečnost, že touha po umění a uměleckém projevu je spojena s člověkem základním způsobem, a nevykořenitelně patří k jeho podstatě. V nejvyšší míře se to týká literatury a poezie zvlášť. Na počátku stojí objevení zázraku řeči a jejího daru, který tak spontánně používají děti, jazykovou tvořivostí a svobodou překonávající výboje surrealistů - dospělí je mohou jen obdivovat. S nárazem disciplinace a řádu nás žel tyto schopnosti opouštějí, aby se vrátily později, v období tápání a hledání, prvních milostných slastí i trýzní, kdy přichází prozření a první náznaky zralosti. Juvenilní tvorba se zpravidla nese ve znamení ega a emocí, teprve později nastupuje básnické vidění a práce s obrazem, metaforou a celkem básně. Rodí se inspirace a zanícení, uchvácení výrazem a možnostmi slova. Setrvání v magnetickém poli poezie se stává pobýváním v chrámu.

Pokud se staráme o příležitosti mladých autorů vstoupit do magického kruhu poezie, vyjadřujeme tím i přesvědčení, že péče o hlas poezie je způsobem péče o duši. Nechť k tomu svou měrou přispěje i naše soutěž a naše setkání.

Jiří Zizler

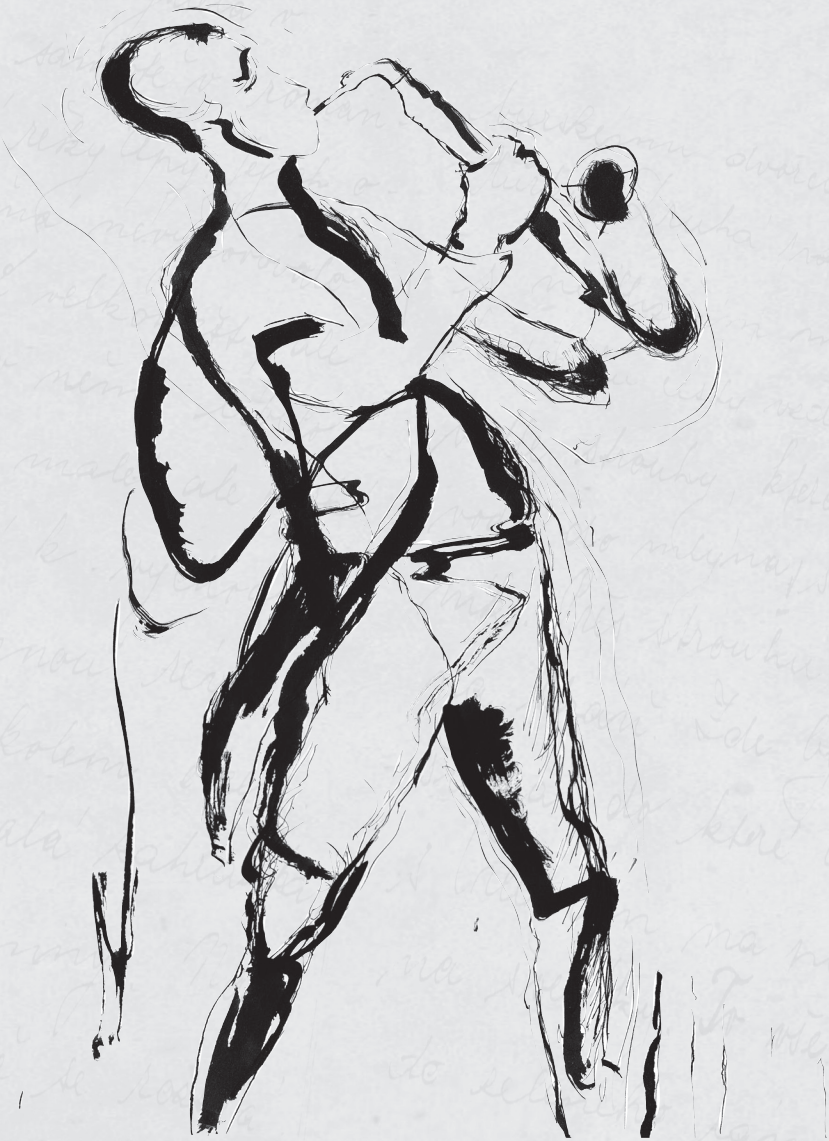

HVH 2018

OBOR POEZIE

Úmrtí potulného prodejce náplastí
Eliška Kohlíčková

Občas si na tebe vzpomenu
mám strach že najdou všechna ta jazykem upletená slova
která nemá kdo oblékat
a budou se ptát

to kdyby ses vrátil
jako tenkrát jizva za jizvou
a potulný prodejce náplastí zemřel už před lety
život je bič

dlužíš mi to

jako když přes jaro sníš všechen cukr
a na podzim ti zbyde sůl.

Eliška Kohlíčková
Příbram

Podpisy na duši
Eliška Kohlíčková

Po výročí smrti se mimo tělo prudce ochladilo
pod postel zasadili růži
a ta teď prorůstá a narušuje strukturu vnitřních přesvědčení
zkus to říct nahlas
nechybíš mi

mám za ušima přístav
lodě vyplouvají v závislosti na tom jak často pláču

sháním pronájem ve kterém bych bydlela po maturitě
stačila by mi v něm bezpečná náruč
konvice na čaj
skříň
postel
koupelna s vanou a umyvadlem
kuchyně kde hrníčky nebudou vrhat stín připomínající blues
vůně pánského parfému
prázdný rám reprezentující memento jako nalomenou kletbu
a psací stroj abych mohla žít černobíle a připadat si retro

prodloužili mi smlouvu
pořád platí
o tobě a o mrtvých jen v dobrém
anebo vůbec.

Hraniční vteřiny
Eliška Kohlíčková

Mám to v sobě neuklizené
Diogenes by na mě byl pyšný
ramínka na žebrech se neklidně houpou jako při léčbě konejšením
chce se mi zavřít mezi (tvoje) košile a zaživa jim utrhat knoflíky
bolelo by je to?

ještě pořád umím pokrčit prsty do tvaru evokující objímání
gesto které osvobozuje
zraňuje
připomíná
prenatální nárok a nevyřčená slova

nauč se francouzsky
ochoč lišku
zalej růži
ostříhej beránka

Exupéry je mrtvý
neboj nehledala bych tě na trhu s otroky
nejsi Prévert
neprodáváš na trhu s květinami
nejsi liška
nepotřebuješ zkrotit

mě se to tentokrát netýká
už tak je to celé snadno ubližitelné
od první vteřiny
hmatatelně osobní.

Kapesní holky
Eliška Kohlíčková

Některým mužům by ses vešla do kapsy na saku
do takové té malé co je na prsou
to aby tě měli blízko
hlavně si neublížit a neohluchnout
o tom to je
když ležíš a všude kolem zní akustický tlukoty
srdce
místo kapesníku

vrátila ses křehká a zranitelná
na těle obtisklá kolečka hrníčků od kávy
nezapomněla jsi zalít papírové růže?

máš na zádech pověšený lapač snů
je plný, vysypat nejde a váží *tolik*
co jedno pohlazení

až budeš odcházet
uklidni neurotická světla bez stínítek
a nepoužívej prosím parfém
z kůže ho totiž
nevyvětráš

---

poznámka pod čarou:
odcházej potichu.

Eliška Kohlíčková
Příbram

Nikdy ses neptal, jestli mi budeš chybět
Eliška Kohlíčková

Jedna ze základních vlastností je umět odsoudit
proto o tobě nemluvím
ani teď
ani v minulém čase
to by totiž bolelo ještě víc
než momentálně snesu
než chci
než vydržím
nacházím se ve stavu kdy jsem citlivější na boření zdí a pálení mostů
co kdysi znamenaly jistotu

horníkům soli z mých slzných kanálků jsem dala volno
aby mohli být s rodinou
potřebovali to
jeden z nich se nedávno oženil
a jeho manželka je ve třetím měsíci těhotenství

byl jsi můj první
muž
který mě naučil zapomínat
násilím.

POEZIE

údolí
Monika Charousková

kolečko
o
kopce se pod ním prohýbají
sinusoidy podzimu
mlžně
odkrývají
domov

vločky
Monika Charousková

poprvé sněžilo
ráno

spatřila ho přes sklo

jak voní jeho úsměv

slova ztracená mezi řádky
slova nepotřebná
ošuntělá
přesto dychtivě hledaná

jako by byla záclonou
sledovala plochy červených střech

tiskla se k peřině
myslela na sníh

než ho šla hledat
tváří v tvář městu
snídala vločky

Monika Charousková
Praha

letní
Monika Charousková

miluješ mě tóny vlasů
srpnového slunce
dotýkáš se metafory
v půli pole
všité tence
na zvlněném moři klasů
intenzitou první věty
hledáš slova, vkládáš tečky
za sonety

Dolomity
Monika Charousková

italské hory
nedbale manifestují
svoje vrcholy
nad mraky

italské holky
nedbale manifestují
svoje bradavky
nad barem

já
v kombinéze
usrkávám
polívku

babička a děda
Monika Charousková

Snídají ticho.
Napadlo je někdy,
že budou působit v prostoru
tak nemístně?
Deštníky padají
klouzavě ze skály.
Absurdita moderní doby.
Ponecháni osudu.
Nač zbytečně plýtvat slovy?

„Dáš si buřta?“
„Ne. Pusť mi Ordinaci.“

Bílé lemování
Dominika Moravčíková

pojď blíž
a neplaš se ze zvuku průvanu

tyto jizvy nad krajkou
tyto čisté kožní drážky
jsou mé bílé lemování

pod nocí za ledu
tvaruji svůj rozeklaný jazyk

k otrávení mluvy z kořenů
krčím svoje origami
nemocničního lůžka

proměňuji na slova
tvůj vyzáblý kožní kód.

Potkáme se znovu nedopatřením na Vyšehradě
v jiných botách a s novou mapou nehod
na zakrytých místech:

raněná těla s novým záznamem,
systémové množiny ve tvaru úžasu.

Jazyk se zachová v kameni,
zbytek ve struktuře mechu -

záleží
na způsobu pohřbívání.

Chlapec a holka († 22./25. 2. 2018)
Dominika Moravčíková

papír papír papír
kámen nůžky
vítr
a sůl.

Vytíráme podlahy
po prachu z cihel,

čistíme nože
po mase z dražby.

Choroby oční
Dominika Moravčíková

Když hledíš do prázdnoty zrcadla
poznáváš, že tvoje oční spoje
utrpěli zranění:

čím víc zkoumáš
ohýbáš matrix

tím jsou zřetelnější
rozříznuté plochy zraku
- otevřené břicho světa.

Tvoje oči jsou už víc nedokonalé než tvoje kůže

která kdysi
vyvolávala v lidech důvěru

teď už nevíš, jestli je to dobrá kůže:

tvoje nevidění
je neviděním boha -

umění domýšlet
je jediným možným uměním.

Dominika Moravčíková
Strečno, Slovensko

Tady ve městech
plýtváme kvítím z plastu

barvíme počítačové operace
porodnickou krví.

Milý chlapec a milá holka
bolíte uvnitř
vrýváte svůj odstín

všechno jste byli, čím jsem nebyla

POEZIE

Radek Touš

Na hřebu v kůlně
i po těch letech
– na duši sjeté kolo.

V řetězu vázne
kdysi smích.

Radek Touš

V nehlídané chvíli
když myslel
že je sám
vykřikly za dvorem
lopaty hlíny.

Radek Touš

Roztáhne záclony
a všechny je splaší.
V noci se
neslyšně snesli
a shlíželi jak
kličkujeme ulicí.

Radek Touš

Léto
znavený kejklíř po štaci
odchází na jih
bez rozloučení

za ním belhá
srpe o holi.

Radek Touš

Ve snu
nastupuji do vlaku
ona se usmívá
když mezi stanicemi
řvu růži.

Radek Touš
Třebíšov

Jakási postel
Adam Hošek

v posteli leží dva lidi těžko
říct
co na sobě vidí těžko říct
kdy to vidět přestanou
těžko říct
co je to za lidi těžko říct
kdy půjdou spát

Ptej se
Adam Hošek

trávy
sýkorek
hvězdokup
a křemene

třeba budou vědět

Koncert
Adam Hošek

sotva kapka
sotva nota
do žulových kůstek
před výlohou řeznictví

Adam Hošek
Sobotka

Stál jsem ve frontě na kapry
Adam Hošek

mazlavá voda
krvavé zbytky věcí
mrská se svraštělý
useknutý prst

co to bude?
poprosím zabít vykuchat a uříznout
hlavu

Kristýna Doupovcová
Brno

Kristýna Doupovcová

Mlčeli jsme
A to ticho ubíhalo s námi
Zhmotnilo se do mlhy
Na cestě
Kterou lemovalo chladno
A reklamy na všechno
Až skoro scifisticky
-realita se rozutekla
Jako dřevěné parkety co se rozbíhají
do stran
A ty stále mlčíš slova
Nevyřkneš věty
Které jsem už dávno někde slyšela

Kristýna Doupovcová

Volalas mi
Abys mi řekla
Žes měla mrtvici
Volalas mi
Jako vždycky
Když tě něco bolí
Když se něco stane
Jako by bolest a smrt
Bylo to jediný
Co nás ještě spojuje

Kristýna Doupovcová

Nehýbeš se
Nejsi hybatelem děje
Začínáš a zároveň končíš
Chceš přejít
Kamkoliv
Na zelené i červené
Nebo někde uprostřed
Poběžíme rychle
Nedožvýkáme ani sousto
Tramvaj už řinčí
A nás spolknou dveře
-Vstupujeme do prázdna
Ale až po zaplacení
Protože dneska prý nic není zadarmo
=also known as život=

POEZIE

Ukázka z pásma: A tak jsem
Anna Luňáková

Umírám
a město je náš les.
Lampa se nesměje.
Už nemám žádné jablko,
všechna jsem je poházel do oken.

V posteli leží jiná žena.
Za stolem sedí jiná žena.
Čí jsou to boty?
Jiné ženy, jiná žena se mnou žije
a já žiju s tebou,
všimla sis, jak jsem se schoval
do prachu na kuchyňské lince?
Vím, že tam nedosáhneš,
a tak tam budu, dokud budeš
až nebudeš,
já si tě stejně najdu,
a i když nevěříš na posmrtný život
ani na reinkarnaci
ani na naději,
já si tě najdu
a přisvojím,
převtělím
obejmu
stisknu
budu
mít
tě
já.

Anna Luňáková
Říčany

Dívám se na mraky a zdá se mi, že dnes jedou obzvlášť rychle. Celková imprese ze světa mi uniká, jako bych už zapomněl, jaké je to žít. A přesto mám pocit, že jsem nějak skutečnější, než ostatní a skoro, skoro ani nejsem nešťastný. Skrz okna se opaluji filtrovaným Sluncem a představuji si, jak mě naplňuje vitamín D.
Knížku od tebe mám schovanou ve třetím šupleti odspodu. Tak rád bych se na ni podíval.

A tak jsem prožíval utrpení až na samotnou hranicí,
bál jsem se uhořet
stranil se smrti
aniž bych na ni zapomněl
a rozkoš dne rovnala se rozkoši
noci, žádný trans výjimečnosti
Ve jménu neměnného uměleckého díla
prořezán vším co jsem nedokázal
ovlivnit
A co hůř, dál
co jsem mohl, a tak objektivní
světový zákon přeběhl na mé strany
a tak se mnou trávil čas
A já jsem nebyl ani šťastný
Ani nešťastný

Já jsem trpěl sladce v komunikaci
s nejvyšším
Byl jen jeden Bůh
pravda dění v nepolapitelnosti
a naprosto definitivní nezdolnost
lidského ducha
bez jakýchkoli ohledů
bez vědění
Nesešlo na já, nesešlo na lidstvu
hledal jsem dvojici, pak triádu
To Třetí
Ano, říkal jsem ano a úpěl
znalý
a sám
Tolik jsem byl sám
A tak jsem se vydal zpátky do kontaktu
A myslel, a myslel a říkal
Jak já neříkal
Pravdy jak já neříkal
Ale přitom tajně miloval
nebo něco na ten způsob lidského
spříznění doby a v tom faktu že žijeme
se otáčela manufaktura kolovrátku
bylo to stejně složité
a já si přál být blízko
A kdybych mohl zapomenout
to bych nepřijímal osud daný zdola
Kdybych mohl, řekl bych Vám,
ó setkání -
Jak jsem musel ležet natažený
a čelit ranám
golfová hůl nebo hokejka lámala mi žebra
byl jsem vychován, byl jsem bit
tak tvrdě a neúprosně
Jako by se jednalo o osud
za to že jsem se dojímal nad ranami Krista
za to že jsem se rád vyhříval
Byl jsem bit holemi hůř než pes
a proto mi žádný Ind nebo Afričan
není cizí
ale co s tím co se mnou
Ou ou ou
To jsou,
žiletky ve vlasech
a věřte tomu nebo ne,
DNES MI PŘIŠEL DLOUHÝ EMAIL Z FRANCIE
že musíme každý Žít
a ať už zmlknu
lásko, tolik jsem si přál
abys mě přesvědčila o tom že jediná šance je být
Dva
Tři
á dva tři
Jsme my. Ach.
Tvůj dlouhý text o tom jak jsi plakala,
mě rozehřál.

Do ráje se nevrací
a dnes i zítra myslí,
že je to tak lepší
včera souhlasí.

Jenže mou krví putují žiletky zostřené vzpomínkou na tvůj hlas
a já nejsem schopen otevřít soubory, kde jsou fotografie
s tebou
s tebou v zoo
s tebou v restauraci
s tebou na pláži
s tebou na Korsice
s tebou ve šnorchlu
s tebou v knihovně
s tebou na Capoeiře
s tebou v každodennosti
s tebou na Vánoce
s tebou na Nový rok
s tebou jak pláču
s tebou se směji
s tebou, s tebou…

Anna Luňáková
Říčany

A kdybych si pomalu prohlížel klíče
vzpomněl bych si na francouzské podkroví
venku ještě voní pomeranče a mandarinky
které tam dozrávají s takovou samozřejmostí
o níž se nám tu zde ani nesnilo
a o trošku lepší tabák z Itálie
jsem vykouřil s pohledem na palmu
v parku pod oknem činžáku
a i když moře bylo pár set metrů
racci se chechtali a já jsem věděl
že tam skutečně je
A z domu nevycházel,
abych si to ověřil
Jen jsem kouřil na balkóně
a sledoval absurdní strom, s tím že ničím nepřipomíná Jižák ani Holešovice
život byl dokonale vykontrastovaný
až jsem to skoro neměl rád
A celý den jsem čekal až se vrátíš z práce
kam jsem kdysi jel s tebou
na zahradní besídku učitelek
kde jsem vše pochopil,
i to jak šťastné jsou vesničky na severu Itálie
na jihu Francie
na hranici jazyků
na hraně svobody,
bez historie
s řekami azurové barvy,
které ústí přímo před očima do věčnosti moře
a jak čeští básníci přesně tento pocit tuší,
rezonance šumu se nesla podzemím až k nám.

A mně se zdály sny v cizích jazycích
a mně už nebylo a přišel ten,
který dokonale ovládal světáctví exilu,
ten, kterého nepíchá u srdce ve vzpomínkách.
A když to přece jen zalezlo pod kůži,
zamáčkl jsem každou bouli
a seděl na pláži, dokud to nevzala voda
a ptáci neroznesli svým smíchem po celém pobřeží.
U nás mě píchá. U nás - sám.

Možná že návraty jsou vyhnání z ráje.

A kdybych měl ke světu ještě něco říct,
uvědomil bych si, že jsem tě miloval
horoucně a mocně, stejně jako osud,
co nás rozdělil,

mučivým nástrojem osobních rozhodnutí
který deptá, propíjí a saje denní světlo všeho následného
tolik jsem tě miloval, že moje láska neskončila s příběhem
jako by nepodléhala času, jako by byla důkazem proti nihilismu
kterým jsem se na vašich bílých plážích opájel jen z libosti nad tím
že svítí, že je nádherně a představoval jsem v ten okamžik otroka, který
odpočívá po stavbě pyramid někde ve stínu palem blízko Nilu, odkud vyvanul
a kam se vrací s klidem, který v něm vyvolávají, kočky plíživé a tiché to božstvo.

Noli me tangere
Tomáš Sixta

Jako vzdálený zvuk sirény
Jako dupot páru běžců mezi ztmavlými domy
Jako ozvěna kdesi projíždějícího
Vozu záchranné služby

Jako sotva slyšitelný hlas hudby
V klubu plném mluvících lidí

Jako dítě křičící venku před kostelem
Protože vevnitř pro ně nebylo místo

Tak zní moje láska
Jako vítr mezi troskami
Míst kde jsem po ní toužil

Jako hlas Kristův kterým musím křičet
Spolu s Jakubem Demlem

Noli me tangere

Tomáš Sixta
Praha

Tomáš Sixta

Zkoumám ornament na tvém triku
tak ještě více rozpaž ruce
Ve skutečnosti se dívám na tvá prsa
snad zapíšu si do deníku:
jsou krásná a pod nimi tvé srdce.

Tomáš Sixta

Vystaven přestavbě duše
pojídáš lusky tiše
Au au au
Přistávají vrabci na kostele Panny
Marie

Jak ti synu, jak ti je
nad dveřmi tau

Kdesi se pase tele

Veronská
Vojtěch Franců

Včera jsem tušil hudbu
v upocených parfémech
v prstech co chodily po tvých zádech
a věštily arogantní a monumentální
lásku

V cigaretách co jsi tak elegantně
topila v řece
kde pluly kromě našich očí i stovky
mihotavých lamp
a nabídek:
Dvě za cenu jedné!
Chytrý muž hledá méně inteligentní
ženu!

Jak potěšení tragédů
snad děravými oblaky
snad s pláčem dívky z Verony
ta trocha krásy
kličkovala tvými vlasy
Sotva abych uplet cop

A tak jsem plet
a opilý kaštanovou barvou
skákal do řeky

Tomáš Sixta
Praha

Tomáš Sixta

Povlak polštáře ráno rozervaný
tvé bílé paže prosvítající rukávy
je pot slaný a pot krve
motýl utopený ve zbytku od kávy.

Tomáš Sixta

Tři stehlíci křižují oblohu v Lysolajích
nad kapličkou modré Marie Panny
sedmibolestné
ne, Klárko, ne ne ne

Asi míří na jih
A zítra, kdo si vzpomene?

Vojtěch Franců
Padařovice

Plesová
Vojtěch Franců

Má láska tančí sama
protože nemá ráda mé ruce
Proč své rty sužovat horkem
a vášní jednoho kolemjdoucího

Nad hlavou nám budou vlát reflektory
a cvičené opice budou klopýtat
na vlnových délkách
mě a tebe

A má láska tančí sama
zas
tleskám
abych zakryl pot svých dlaní
zapomněl že máš stejný tep jak můj
A do stolu kreslím nožíkem mapy míst
kam se nepodíváme

Pasáty
Vojtěch Franců

Nebyly to cigarety
Popel vonných tyčinek se vlnil
a táhlými meandry mi do žil
vplul
jak táta řekl
mlžil

Nasednu na pasát
a jednou za rok budu zpívat
jednou za rok budu lhát
a lidem kácet stromy

A kdybych pak měl umřít snad
tak polknu vonný páry
polknu
sednem na pasát
a v zubech snítku máty
Jen vzlétnout a pak zamávat
fousům mýho táty

Úvozová
Vojtěch Franců

Jsem mezi řádky
tak si mě chyť
tam mezi ptáky
na nebeskou nit
navlékám slůvka
a v psaníčka píšu

A zas mezi řádky
svlečená slůvka
a korále hvězd
sevřené v objetí
v nebe
v mou pěst
Prý nechci zpátky
na polštáře cest

Tam mezi řádky
tam jednou i usnu
a potom s mraky
chci prohlížet sám
lidi jak ptáky
co nemohou letět
Co nevědí kam

Vojtěch Franců
Padařovice

Chopin
Vojtěch Franců

Barevný nálady ráno
utone v mlze
kde v náprsní kapse máš psáno
jak křivě
naze
se na stěně za rámem tetelí svět

Z řasenky na plátno Chopin
chvíli se propadal
A pak
snad z rozmaru
zapískal mollovou
A tiše se smál

Barevný nálady večer
On spolykal víno
kde v kapse měl řasenkou
napsaný jméno
V jak laciný saze
se v košili na prsech nad ránem otočil svět!

To na plátně Chopin
si v čardáši utápěl žal
A jak tak topil
tak z polobotky zbyla
jen malá černá skvrna

A já se rozpil
A v klavíru hledal kal
lehounkým tónem sonáty lhal
A do svých rozpitých nohou
jsem se jak on
v mollovém oparu
bez tónu
smál

Ester Prokešová
Mainz, Německo

Hory
Ester Prokešová

Každou zimu hory plakaly.
Plakaly pro dceru naděje a sestru šílenství.
Hory vrostlé do země
ronily slzy pro tančící bludičku
spálenou prvním mrazem.
Plakaly pro tu,
která je nepřenesla.

Stařenka
Ester Prokešová

Posbírala všechny vrásky, co jich měla,
ulovila dech a smála se.
Smála se, bublala a svět s ní.
Smála se, až se nebesa modrala
a stíny se chvěly,
a v té minutě běžel čas pozpátku.
Smála se, jako když utne.
Zbylo po ní jen ticho
a trocha času navíc pro všechny smrtelníky.

Dnešek
Ester Prokešová

Svádí to psát o provazcích žil,
pachu spálených vlasů,
ledových pohledech a horkých srdcích.
A přece je dnešek jenom moucha na okně,
smítka prachu
a nohy leností o trochu chlupatější, než by se
společnosti líbilo.
Dnešek není svůdný,
dnešek jenom je.

Do not spray into eyes
Ester Prokešová

Nepodlézat ploty,
nedotýkat se,
nekrmit.
Nesvírat v prstech
ani kousek světa.
Omšelé vitráže,
rezavé koláče,
vzorníky střepů.
Jen lehce přejede prstem,
to není dotek.
Kapka krve.
Déjà vu.
Dotek
prstu na rtech.
Ztracené oči,
prchavé pavučiny,
kovové hobliny.
Našel kousek bolesti,
kousek strachu,
kousek světa
k sevření.

HVH 2018

OBOR PRÓZA

Anna Luňáková
Říčany

ukázka z románu SESTERSTVÍ

Rodné město

Z rodného města si pamatuji důkladně dvě věci. Starou výrobnu vánočních ozdob, kde pracoval otec a jesličky v ulici Pod koželuhy, kde jsem si poprvé, na jednom roce, rozbila hlavu kvůli housence Dády Patrasové. Musím vzpomenout Dádu, pokud chci dostát oné neurčité pravdivosti vzpomínek, vznášející se nad hlavou jako svědomí. Ostentativní nepřítomnost slova „můj" před slovem „otec" má své vysvětlení.

Kádě

Továrna ozdob je velká, bílá budova. Ve skladu stojí kádě s barvami. Do nich noří dělnice koule, v igelitových rukavicích. Jsou zcela unavené z horka července. Zlatá, stříbrná a modrá v Benjaminovském smyslu vlnících se ploch. Také jsem se smočila, dělnice křičely. Doufaná krása vnitřní, co se týče mého života, nehraje roli. Nechci lhát, lidé nemají žádný vnitřní život, který je třeba pochopit, a potom se tito vyjeví jako laskavé a zajímavé bytosti. Lidé jsou to, co jsou.

Poslední výdech

Rozhodl jsem se psát v ženském rodě, abych svoji neschopnost štěstí alespoň něčím ozvláštnil. Nemám životní motto ani styl, splývám se vším a pomalu zapadám sněhem osobních dějin. Rád si představuji poslední výdech. Mé prostředí, mé respirační médium, svaly ochabují, zastavují se. Den za dnem, soustavně a pořád na cestě.

Sociální případ

V mládí jsem byl sociální případ. Roztržitě se drbu na spánku. Nic neříkám, píšu. Náš první byt byl v Malschowitz. (První ve smyslu osobních dějin a také jako první zastavení.) Zapomenutá čtvrť. Hraničí s obrovským lesem, kam jsme si chodily se sestrou hrát na Lesní hřbitov. Byly jsme toho schopné celý den. Vyjížděly jsme ráno. Pak jsme okopávaly zanedbané hroby, konvemi zalévaly květiny, zapalovaly zhaslé svíčky a četly jména náhrobků, které zde zůstaly po lidech, na které snad někdo ještě myslí. Kdykoli jsme narazily na dítě, bály jsme se.

O mnoho později

Sedím na lavičce v říčanském parku a třesu se jako drahý pes. Pod okem mi raší velká fialová podlitina, sedím na kraji, neboť si nemohu sednout „pořádně" na pohmožděné nohy. (Sedni si k tomu jídlu pořádně!) Pokouším se plakat, ale zvuk mi v hrdle zadrhne, celý zašpuntovaný se mi opírá do hrudní kosti a vylézá všemi otvory jako jakýsi hrubý tón, který zní námluvní písní jelenů. Slzy už nedokáži kanout a tak se houpu na krajích svých sedacích kostí tam a zpět, protože to uklidňuje. Když se zadívám do štěrku pod svými chodidly, spatřím hadovitý ornament, lezoucího mravence a zvláštní šedo-hnědou barvu. Bezmyšlenkovitě je obarvím na růžovo. Všechny. Kolébání mě dostává do zvláštního transu.

Ztráta

Když se probudím, už se stmívá, ale žádný strážník mě z parku nevyžene. Nic z toho, co mohu říct, napsat nechci a nic z toho, co napíšu, nechci říct. Jsem si odporný, připadám si starý, vyplešatělý a vím, že neschopný erekce. Stydím se, že jsem se prožil tak daleko, a než se pověsím v Říčanech z železničního mostu, napíšu vše, co mi bleskne hlavou. Sny se mi zdají ve francouzštině. Zelená strava mých dní, jaksi podobná na mech, ale vláčnější, skoro jako modelína. Takovou podlož, třímám pro jakoukoli větu. Občas z ní cítím lehký zápach starého plyše. Pracovnice sociálních služeb se stala ústřední postavou příběhu dětství. Já a moje sestra, srostlé do jediné, jsme z ní vytvořily něco na způsob táborové výzvy. Jednou přišla bez ohlášení, ostatně nevím, proč píšu to slovo „jednou", když je to všeobecně jejich styl, to bylo někdy k odpoledni kolem druhé hodiny. Ale my byly vycvičené, odpovídaly jsme na zvonek tichem, to aby nikdo nepoznal, že jsme samy doma. Divoký, ale ne západ, kovbojka bez koní, ticho před výstřelem, potvrzení stereotypu metaforou. Rodiny neexistují. Jsou jen lidé, kteří se spolu naučili žít.

Úkoly

Když jsme se přestěhovaly na Benešovku, mamka začala pracovat v Albertu na kase jako pokladní za čtyřicet korun. Sestře ztvrdly oči. Jednou ji okradli. Nějaký chlápek si k ní přišel rozměnit pětitisícovku a omámil ji o bankovky. Stanislav Ignacy Witkiewicz. Nesrozumitelné a zbytečné odkazy, stejně jako já, já – kdo je já? Šla Nanynka do zelí? Přijdeš dnes domů? Manko jí samozřejmě připsali, protože s malou prací se vždy pojí enormní zodpovědnost. Vzedmula se v nás vlna spravedlivého hněvu, na který se nesmí nikdy brát ohled. Se sestrou sníme o tom, že ho najdeme a budeme mu provádět různá indiánská mučení. Přes odpoledne nás hlídá vysokoškolská studentka, která bydlí hned naproti na Benešovce, to znamená – přes ulici, čtyřproudovku, v protějším dvanáctipatrovém paneláku, které se táhnou zleva doprava a tvoří tak průhled. Má černé hubené štěně.

Prekariát

Byly tam terasy, po kterých se dalo procházet a které byly obsypány obchody. Přišlo nám normální, že se na parkovišti dají chytat krysy, že se dají ochočit na rohlík, přišlo nám normální vést válku, proti protějšímu bloku, celé dny jsme protoulaly krajinou nádherných architektonických mocností, které se dnes označují za zrůdy a pro které normalita je negativní slovo. Naproti než jsme bydlely v pronájmu my, bylo dětské centrum Beruška, kam jsme si občas chodily hrát. Líbilo se mi to, protože tam byly knížky a zvláštní zapomenuté hračky, ale ségře ne. Ta raději trávila čas venku, na brouzdálcích a hřištích, posilovala naší místní smečku. Do tamního děcáku jsme vozily bonbony. Jedna holka mi na bíle tričko se srdíčkem a ptáčkem Tweety napatlala klackem kus psího lejna. Války vyvraždění etnika. Sociálně mrtví. A neříká se rifle ale džíny.

Kamioňák

Já se sestrou jsme z prvního manželství. Rozvedli se, když mi byly tři roky. Mamka si našla nového muže. Po něm jsem také zdědila své příjmení, takže jsem už neměla příjmení svého otce. Kamioňák byl náš kamarád s kovbojským kloboukem, spali jsme přímo v kamiónu. Byla tam postel do patra, zastrčená za čtyřmi místy vpředu. Takže když jste chtěli jít spát, prostě jste si jen zalezli za sedačky, do takové růžové oázy.

Pelíšek byl oddělen od míst na sezení takovým závěsem jako v koupelně a já jsem ze všeho nejraději ležela na boku, zabalená do dek na molitanové matraci, s neonovým svítícím nápisem nad hlavou, který celý prostor vyplňoval červenorůžovým odstínem a průhledem skrz závěs jsem sledovala ubíhající dálnici, z výše kamiónu to vypadalo, že letíme. Ticho lidí, kteří jsou šťastní.

Na co neosobní příběhy?

Když se miluji, vidím své tělo z venku, jako bych byla na kameře nebo někým pozorována. Spíš jde o oko šmíráka, nesklouzávám totiž pohledem k detailům, nezabírám se. Posedá mě představa toho, jak vypadám. Ovlivňuje mě pak oběma směry. Jednak stupňuje extázi a to až k nesnesení. V letmých momentech, které přicházejí nečekaně, to přestávám být „já", ale sleduji, jak si berou nějakou holku. Docela se mi líbí. Je taková urostlá, ale vlastně štíhlá, baví mě její výraz, který se svírá někde na pomezí mezi překvapením a vyděšením. Nejraději mám, když jí prudce otočí a ona pak lehce vykřikne. V tomto okamžiku si zpravidla začnu připadat trapně, a sice pro vědomí, že se mi líbí takzvaný tvrdý „sex". Nestydím se za ten fakt, ale za tento výraz, za právě tohle slovo – sex. Nepokládám jej za své a nerozumím mu, ale dav mé hlavy zdvihá prst, směje se a křičí: „Má to ráda, má to ráda!". Vnitřně se pozastavím a slast zmizí. Celý proces chytání vln začíná zas od počátku. Nemám vyvrcholení. Nevím, co je vyvrcholení. Nikdy. Jen vlny, jednu za druhou, vždy když mám pocit, že už nemůže přijít – přijde. Paradoxně se klouzám. K tomu potřebuji opět dvojakou míru vzrušení i klidu. Vždy trochu doufám, že si mé vědomí nevšimne, jakými představami se ukájím, a nechá mě v klidu naskočit. Tělo mě mate. Je mé, i není mé. Když si představuji, prochází jím vlna vzrušení. Zhruba od kolen, zezadu po stehnech nahoru, skrz břicho až do malíčků. Vydechnu a lehce se otřesu. Na druhou stranu mě odstrašuje a nedovolí mi to, po čem ve skutečnosti toužím. Ve skutečnosti! Jenže ta se neshoduje s tím, co se děje. (Problém procesuality pravdy.) Problém tužby se mi smrskl do konfliktu mezi tím, co si přeji a mezi tím, co si přeji, když dostávám. Myslím na to téměř neustále. Občas se utěšuji tím, že tento slavný fakt se glosuje už v Pelíškách a že tedy jako každá ženská na to myslím každých pět minut.

K věcem okolo nás se vztahujeme tak, že nám dávají nějaký smysl. Kamkoli mé oko padne, narazí na (byť často latentně) přítomný fakt toho, že ví, co vidí. Smysl dává i vzpomínka, strach nebo touha, ve kterých se předmět někdy tak těžko určuje… Ale jaký smysl dává minulost? Pokud by nám šlo o „pravdu", hledali bychom, jak se shoduje naše myšlení o historických událostech s jejich fakty. Odtud také často prázdné diskuze o detailu, nebo nekončící omílání dat. Fakta. Jenže pravda není jen shoda věci s myšlením (po vzoru Tomáše Akvinského), její charakter je procesuální. Minulost působí potíže, vědění o ní není možné aktualizovat jinak, než svědectvím a mluvit se o ní často nedá jinak, než odkazem. Z toho důvodu žánr historického vyprávění riskuje ztrátu kontaktu se skutečností. A ač je sebepřesnější, neoslovuje. Jednotlivý osud se stává něčím obecným a nám, totiž žijícím, nezbývá, než navazovat vztah k minulosti, která zatím není naše. Minulost, tak jak je (re)prezentována, provokuje tím, že její bytí má racionální ráz. Pokud zaváháme s jejím přijetím – proč se na tohle musím dívat, v čem je to důležité? Co dělat, když je mi všeobecně sdílená minulost cizí?

Protikladem paměti není zapomenutí, ale protikladem paměti je opakování – je to něco, co není v naší paměti, ještě se to tam nedostalo, ještě se to tam neuložilo, nemůžeme si to kdykoli zpřítomňovat, je to něco co vězí ve svém navracení, ve svém opakování, je to nesnesitelné, nemůžeme si ji zapamatovat, protože to by znamenalo,

že jsme ji ovládli, to by znamenalo, že bychom si ji mohli kdykoli zpřítomnit, zatímco tohle nás pronásleduje, je to opakování něčeho, co si nemůžeme nikdy přisvojit, tohle si nemůžeme svobodně připomínat, jako něco odbytého, minulého, tahle událost ještě neminula, neustále pronásleduje přítomnost, straší naši přítomnost, je to vektor opakování, neustále se něco vrací. Zapomenuté přežívá, takže není zapomenuté. Vracení se je podivná zkušenost, protože se takto snažíme tohoto faktu zbavit – uniknout mu.

TAK BĚŽ

Zkontrolovat TV programy za poslední měsíc – kolik věcí tam je o druhé světové válce. A jak se vztahujeme k současné válce?

VÝČITKOU

Tantalos. Sysifos. Útěk je možný, ale každý útěk je jenom první krok návratu k tomu, před čím utíkáš. A tak je tu neustále přítomno to, před čím úniku není.

TAK STŮJ

Možná si musíme začít jinak vyprávět?

RANDE NASLEPO

HOŘOVICE
VÁCLAVA HRABĚTE

Matěj Kůs
Dobříš

Listí

Vítr fouká. Opírá se do mého těla. Procházím městem, rychle, jako bych nebyl ve vlastním těle, které jen jaksi tupě následuje trasu, po které chodím každý den. Cítím déšť. Cítím ho na své kůži, kapka po kapce mi stéká po tváři. Slyším ten šum, uklidňující, a přesto čímsi dráždící. Cítím všechny ty vzpomínky, všechny ty chvíle. S každou kapkou cítím další bolest. Míjím stromy ohýbající se v náporu větru. Míjím muže, který právě venčí svého psa. Spěchá domů, aby utekl před deštěm. Míjím ženu s dítětem, které právě skočilo do kaluže vody. Maminka se zlobí a zároveň ji ta dětská radost a nevinnost zahřeje u srdce. Míjím všechen ten život, ten rytmus, a připadám si, jako bych tu nebyl. Připadám si, jako bych tím vším jen procházel. Na chodníku leží spadané listy. Ty které vítr odnesl z korun stromů. Jsou mokré a ploché. Bezrozměrné. Jsou jen jakousi připomínkou toho, čím dříve bývaly. Než byly udušeny, ušlapány tím vším životem. Tou tíhou. A přesto tu jsou, na cestě po které kráčím. A ani vítr je neodnese, nemusí. Jsou totiž mrtvé. A jednoho dne, až znovu půjdu po té stejné trase, ty listy už tu nebudou. Zmizí. A já si toho ani nevšimnu.

Ticho

Svět kolem mě se zastavil. Všechno je tak tiché, tak jemné, jako by tahle chvíle měla zůstat napořád. Jako by všechna ta křehkost, která se kolem mě rozprostírá, měla zůstat navždy pouze jen křehkostí. Nic se nestane, nic se nezmění... Najednou jsem zapomněl, jak křehké jsou všechny ty chvíle, jak záhy mění se ve vzpomínky. A časem ztratí význam. Najednou jsem zapomněl, jak se všechno mění. Zapomněl jsem, protože právě teď je všechno kolem mě přesně takové, jaké to má být… Všechno je dokonalé.

Slunce svítí a pálí mě příjemně do zad. Ležím uprostřed vší té křehkosti. Uprostřed stromů šeptajících slova, jež mě hřejí u srdce. Uprostřed vysokých trav, které mě jemně šimrají po nahé kůži. Slyším dech, se kterým rezonuje zpěv ptáků a cvrkot hmyzu. Jako by tahle chvíle byla všechno. Všechno, co potřebuji. Jako by touhle chvílí mohlo všechno skončit… víc nepotřebuji, víc ne. Chci jen ještě chvíli… malou chvíli… ležet a naslouchat životu. Vnímat, jak se mísí s životem vedle mě. Poslouchat ten dech… a nic víc.

Dívám se do korun stromů zmítaných větrem. Sleduji, jak se větve ohýbají ze strany na stranu. Světlo, které proniká skrz hustou vrstvu listů je jemné. Jako by mě chtělo pohladit po tváři. Vlít mi do očí čirou krásu a na chvíli mě oslepit. Abych zapomněl… Na to, co bylo. Na to, co bude… A abych zapomněl, jak to všechno chodí.

Najednou mě z toho všeho vytrhne hlas. Tak známý a příjemný:
„Půjdeme dál?“ ptá se mě. Já se zvednu, setřu si z kůže pot a podívám se před sebe.
„Půjdeme.“ odpovím.

A svět kolem mě se točí dál.

Nevyřčeno

Vzduch je řídký. Vítr už rozfoukl všechna ta nevyřčená slova. Déšť už smyl všechny ty dávné splíny. A jediné, co zbylo, je to všechno, na čem záleží. Cítím, jak se všechno kolem mě hýbe. Koruny stromů se kymácí pod náporem větru. A já jen ležím a sleduji, jak se větve houpají ze strany na stranu, pod tmavou oblohou. Všude je mokro, jako by byl svět nasáklý něčím větším, než jsem já sám. Něčím, co nedokážu uchopit. Moje promoklé oblečení přiléhá na mou kůži a já se stávám součástí toho všeho kolem. Cítím se křehce a bezbranně... Zranitelně... A přesto se nebojím... I když nemám nic, mám totiž všechno.
I když jsem promoklý až na kost, cosi uvnitř mě hřeje. A tak jen vnímám, jak mě déšť dál hladí svými slzami a odkrývá všechnu tu opravdovost, co se skrývá uvnitř mě. Cítím každý dotek... a v tu mě cosi jemně chytí za ruku a já, aniž bych znal svou cestu, běžím dál do neznáma.

Podzim

Je podzim. Vítr fouká a čechrá mé vlasy. Jaky by přinášel věci dávné a odnášel věci nynější. Mám pocit, jako by chtěl vše odvát. Do neznáma... Jdu po úzkém chodníčku a sleduji jak kolem mě vše víří. Listy se v náporu větru zmítají ve vzduchu. Těžko říct, kde skončí. Třeba právě pod podrážkou mé boty, v níž je voda z kaluže, do které jsem před chvílí šlápl. Je po dešti. Všude jsou jen známky něčeho, co už skončilo. Jako by déšť po sobě záměrně zanechal stopy. Jdu rychlou chůzí a všechno to kolem mě se zdá jen jakousi maskou. Cítím to nepříjemné mokro v botě a ztrácím své bezpečí. Všechno kolem mě se mění. Vzpomínám. Na ty chvíle. Na ta slova. Na ty pocity. Vzpomínám, přesto že vzpomínat nechci. Znovu a znovu vidím něco, co už nemám. A tak všechno kolem mě je čímsi tlumeno. Tlumeno vírem spadlých listů, tlumenou slzou v oku, tlumeno něčím, co už je pryč a nebo to ani nikdy nebylo. Jako bych neviděl přes kapuci, kterou se chráním proti dešti. Bojím se, že mě kapky zraní. A tak jen vzpomínám. A přemýšlím, co je pravé a co je falešné. Co je jen má představa a co je vzpomínka… Nezáleží na tom. Všechno je pravé, už jen právě proto, že to vidím. A tak dojdu na konec chodníčku, zastavím se, protože nevím, kam mám jít dál. Přede mnou ve vzduchu letí malý zelený lístek. Chytnu ho do ruky. Zahledím se na něj. A cítím nápor větru, jako by přinášel věci nynější a odnášel věci dávné.

— Jakub Haubert
Jihlava

V pekle tebe není

1

Hlasitě bijou zvony a já sedim před svym oblíbenym baroknim kostelem. Líbí se mi, je monumentální, jeho věže se tyčí tak tvrdě, jako se mi nikdy v životě ještě nic tak tvrdě netyčilo, protínaj nebesa bez mráčku. Vrhaj na mě svůj stín, abych si v tom pekelnym horku na bolavě bílý zídce mohl v klídečku ubalit cigárko. Jde mi to ztěžka, pomalinku, teprve si zvykám na kouření. Táhne se to v čase stejně, jako se z kostela táhne hlouček starců a stařen tady z vesnice, unaveně táhnou z nedělní mše. Koukám na ně, jako bych koukal na zpomalenej film, přesně tak pomalu se totiž vlečou. Čumim a čum mi oplácej, taky jako kdyby koukali na zpomalenej film, přesně tak pomalu se totiž vleče to moje neobratný balení cíga. Všude se mi sype tabák, jak prach anebo popel, napadne mě, ale vim, že je to napadlo taky, a že když se na mě dívaj, ve svejch hlavách vidí krematorium, protože ještě před nedávnem, před dlouhatáckym nedávnem, co se vleklo tak plýživě, až mi ze života odvleklo všechno, co mě tenkrát dělalo mnou, by se teď a tady s nima vlekla ona. Jako bych ji mezi nima viděl tak naživo, až je to neuvěřielný, jako bych tam mezi nima viděl i sebe, jak ji poklidně a s úsměvem doprovázim, viděl bych sebe i ji tak, jako teď vidim je a jako oni vidí mě, jak na ně koukám. Zamrkám a oba zmizíme.
Cígo je dobalený, olíznu ho a strčim za ucho. Zvedám se a du ke kostelu. „Pozdrav pánbůh," mávne na mě z dálky nějakej děda, mávnutí mu oplatim. Vstupuju dovnitř a hned mě praští chládeček a smrádeček staroby. Postupuju prázdnym kostelem. Z obličeje mi trochu teče pot a ze všech stran na mě teče baroko. Mířim si to rovnou ke kříži se zmučenym Kristem, chvilku na něj potichu koukám ve stoje, prohlížim každičkej detail ukřižovanýho těla a ztrápenýho výrazu. Usednu do lavice, zapálim si a koukám dál. „Krucifix! Tady mi nekuř!" hlaholí kněz, nevšim sem si ho přijít, nějakou chvíli už tu přecejen sedim. Dám mu jen ledabylej pohled, pomalu se zvedám, típám cígo o lavici a vydechuju poslední oblak – a znova vidim ji, starou a sešlou, znova to vidim, jak mi čoudí z komínu krematoria… a mezitim, co kněz nad tou nevychovaností pookřeje, stihnu si při odchodu zprudka máchnout rukou ve svěcený vodě.

2

Vodou z umyvadla si teď v bolavě bílý koupelně bez oken splachuju zbytky pěny z obličeje. Zatimco chtivym pohledem očumuju v zrcadle různý části svýho těla, vedle se mi napouští vana. Užuž přetejká, ale skoro si toho nevšimnu. Podívám se na kohoutek a vidim cizí chlupatou ruku, jak ho křečovitě zavírá, ale nikdo jinej než já tu přece není. Zavřu kohoutek a voda přestane týct. Stáhnu si trencle a lezu pomalu jednou nohou do vody, druhou nohou do vody, ohlídnu se, abych komusi pokynul, jako bych před sebou viděl něčí třesoucí se tělo… ale nikdo jinej než já tu přece není. A tak si ve vaně sednu a oddechuju a čekám jenom bůhví na co. Nakonec vztáhnu ruku pro lahvičku se šampónem a vymačkám ho víc, než kolik potřebuju. Trochu si toho napatlám na hlavu, zbytek nechám rozpustit ve vodě. Po chvilce si začnu na tělo matlat mejdlo. Chci se natáhnout a napatlat ho i na tělo kohosi jinýho, ale co se nestane

– zarazim se, nikdo jinej než já tu přece neni. Chvilku mám jen připravený ruce, dokud se zhluboka nenadechnu a nedám vodě pěstí. Mydlim vlastní tělo, zuřivě a neuroticky, zrychluju, snažim se ze sebe umejt všechnu špínu. A znova. Kurva! Znova! Znova! Znova dávám vodě pěstí a voda plamenně olizuje všechno, co jí v koupelně vstoupí do cesty. Vzteky se mi z toho zatmí před očima a najednou nevidim nic – jen černotu. Snažim se to vydejchat se zavřenejma očima. Snažim se vydejchat temno, ale nejde mi to, nemám co, a tak jen zběsile vydejchávám nic, prázdno, čistej vzduch, dokud si vztekle nezapálim.
Kouřim ve vaně a s úlevou odklepávám do vody: konečně to temno vydejchávám, konečně vypouštim ten krásnej kouř. Konec cíga nechám plavat na hladině a zádama se opřu o vanu, takže v klídku a pohodičce ležim. Beru si ho do ruky a začnu honit. Nejdřív pomalinku jak rozespalá princeznička, co si užívá svoji volnou chvilku v pěnový lázničce, ale nedá mi to a zrychluju, zrychluju, jsem totiž zase nasranej a netrpělivej, ruka pleská o vodu co cáká všude kolem, všude mohutně cáká voda, všude po koupelně, zběsile a nepříčetně, dokud se já a všechno neuklidníme, dokud zase hladina neleží stejně vyrovnaná, jako já pod ní: vpluju tam už s tichostí a takovym klidem, jako bych se nořil sám do sebe, jako bych se chystal ke spaní, jako bych padal zas a znova do temna, který jsem tak pracně vydejchal, jako bych pozoroval černo nad krematoriem, jako bych tam byl znova, jako by mi náhodná stařičká paní znova roztřesenym hlasem pindala: „Zlatý člověk, ta tvoje maminka, zlatý člověk. Ale panáčku neměj obavy, šak už letí vzhůru, nahoru do nebíčka a nikam jinam!“

3

„Peklo existuje jen v první osobě jednotného čísla,“ ale v přelidněný fakultní posluchárně s chladnou kamennou klenbou se mi jen stěží daří držet pozornost natož pak zanášet skoro kostelní hlas přednášejícího na bolavě bílej prázdnej papír. A tak jen pomalym pohledem sjíždim spolužáky, aby mi pohledy s podezřením vraceli.
„Peklo je kdokoliv, jen ne ti druzí – tedy jsem to jen já sám. Ale: i když peklo může existovat jen v první osobě jednotného čísla, není půdou, na níž se osoba stává osobou. Je to pravý opak, čiré odosobnění. Odosobnění, které však pochází od osoby, z jakési sebevraždy, která zasahuje osobu v samém jádru toho, co je v ní osobního. Nijak nepřekvapí, že symetricky ten, komu říkáme ďábel, je zosobněním čiré neosobnosti.” Všichni sedí potichu a dělaj si poznámky, hlasitě mlčí a jejich propisky skřípaj o papír, prsty klapaj na klávesnicích a můj pohled zvědavě ulpívá na studentovi za Španělska, aby mi s nechápavym úsměvem přitrouble vracel ten svůj. Jako jedinej z přítomnejch nemůže rozumět ani slovo, i kdyby si to sebevíc přál. A když teď po přednášce postává před vchodem do budovy a po kapsách hledá zapalovač s cígem v puse, ochotně mu připálim.

4

„Od kdy kouříš?“ ze židle naproti přes dřevěnej stůl na mě upíraj pohled sytě rudý rty krátkovlásky. Ptá se a kroutí u toho hlavou, zatímco se nepřítomně dívám, jak mi v ruce hoří cigareta.
„Neslyšíš mě. Jsi někde jinde,“ mluví na mě zdálky, i když sedí blízko.
„Vidim ti to na očích. Těkáš myšlenkama splašeně sem a tam, z místa na místo,“ odmlčí se a dlouze se opře svejma očima do těch mejch. Zpomaleně mrkám a svět se najed-

nou zrychlí, rozhlížim se po klábosejících lidech všude okolo, po jejich rychle se pohybujících uslintaných rtech a zubech, skrz který se derou ven jazyky při snaze artikulovat malicherný vyprávění a historky pro lidi, který jim dělaj společnost, a všechno to de v rytmu cinkání skleniček opatlanejch od těch rtů, cinkání příborů ocucanejch od těch rtů, mlaskání všech těch rtů, smíchu všech těch rtů, zvlhlejch filtrů cigár všech těch rtů, třes, hluk a lomoz všech těch rtů…
Luskne. Mrknu. Jsem zase s ní.
„Seber se konečně. Nemůžeš se v tom furt topit," jako bych se z vany teprve teď vynořil a lapal po dechu…
„Viděl ses dneska v zrcadle?" jako bych teprve teď očumoval v zrcadle v koupelně různý části svýho těla…
„Nepoznávám tě," ztichne a já na ni chvilku koukám. Sedim nehnutě a v rozpacích pevně na svý židli. Trvá to věčnost, a tak otvírám ústa, abych ticho prolomil.
„Šššš! Ani slovo," špitne se zápalem, „vím co potřebuješ, půjdeš dnes se mnou, musíš se vypnout, potřebuješ restart, pořádně se zbořit," natáhne ruku a pohladí mě po mý, „musíš to ze sebe všechno dostat, na chvilku na nic nemyslet, zahodit všechny ty sračky, trochu se odvázat, trochu se pobavit, pořádně to rozpálit," pokračuje s dunivym sílícim rytmem v hlase, oba nás vytrhává z kavárny, její slova jsou vzdálenější a tlumenější a rytmus sílí, až najednou oba tancujem ve tmě plný světel a škubeme tělama souběžně se škubavou hudbou, zapomínáme na sebe samý, sme nekonečná masa lidí napěchovaná do nočního klubu jako do neklidný krabičky se světýlkama, masa roztodivnejch nepřítomnejch tváří. Na jedný z nich zrakem ulpim a ona ulpívá zrakem zpět na mě – tvář černovlasýho mladýho kluka v bolavě bílý košili; vyzývavě na mě hledí, vyzývavě se usmívá. Tancujem spolu ruku v ruce, nohu v rozkroku, rameno na rameni, rty na rtech, jazyk na jazyku, tělo na těle a DJové na nás pouští hustou páru, šedej hustej kouř. „Rozpal to, no tak, rozpal to," směje se mi krátkovláska, hudba duní a už zas vidim ten komín a oblak matky nad nim a celej klub se mi před očima točí. „Zaplním tvoje prázdno," šeptá mi do ucha chlapec v bolavě bílý košili a já už vim, že on je ten pravej, že on mě dneska rozpálí, že s nim budu dneska hořet.

5

„Seš krásnej," usmívá se na moje nahý tělo v koupelně bez oken a já ho vedu k prázdný vaně, pokynu mu, aby si do ní vlezl.
„Je tu zima, nezatopíme si?" směje se krásně a já sáhnu do skřínky a vytáhnou pouta.
„Tak na tohle ty seš! Tak žhavej večer sem nečekal," zasměje se smíchem růžolícího chlapečka, kterej moc dobře ví, jakou vinu skovává za svojí nevinnou tvářičku, zatímco ho usazuju ve vaně a poutám.
„Budeme si hrát?" zažehnou se mu vyzývavě oči a já před něj postavim velkou černou flašku.
„To je nějakej olej? Natřeš si mě?" neopouští ho hravost, když rituálně otvírám víko a leju to na něj. Zavírá oči ve slastnym očekávání, ale po chvíli znejistí jako všichni před nim.
„Páchne to divně" a neví co říct dalšího, vidí přichystaný sirky, ale to už má v puse roubík. Dlouze se na něj zadívám, jak je přichystanej, jak je symetricky rozpaženej, jak se vzpírá, když mu připevnim i nohy, jak se vrtí, když si meju ruce, jak nervně čeká, když si dlouze balim cígo, moc mi to nejde, trvá mi to; jak chce řvát, když ho

přece jen dobalim. Chvilku na něj potichu koukám ve stoje, prohlížim každičkej detail ukřižovanýho těla a ztrápenýho výrazu, zapálim si a dlouze potáhnu, abych mu to nakonec vyfouk do obličeje.
„Zaplníš moje prázdno," zopakuju jeho slova, nechám cígo spadnout a vidim záři, tu krásnou záři, co stěny dělá bolavě bílý. Zavírám za sebou dveře, pouštim větrání, ale vim, že on tam je dál a plní místnost kouřem, černym hustym kouřem, černou, hustou, neprostupnou temnotou, stejně tísnivou a špinavou jako kouř z komína nad krematoriem, kde mi tenkrát spálili matku.

HOŘOVICE
VÁCLAVA HRABĚTE

HOŘOVICE VÁCLAVA HRABĚTE

Abecední seznam účastníků HVH 2018

Balcar Jaroslav, *Chlum u Třeboně*
Brabcová Eliška, *Rokycany*
Brestovanská Helena, *Liberec*
Budilová Jana, *Příbram*
Čermáková Jana, *Jesenice*
Černá Marie, *Praha*
Dočekalová Darja, *Jablonec n. Nisou*
Doupovcová Kristýna, *Brno*
Dubický Jan, *Turnov*
Eisenhammerová Eliška, *Neprochovy*
Franců Vojtěch, *Padařovice*
Fraňková Klára, *Roztoky u Křivoklátu*
Gricová Helena, *Brno*
Hamajda Štěpán, *Nespeky*
Haubert Jakub, *Jihlava*
Havlíková Marie, *Veselí n. Moravou*
Hlavová Daniela, *Osek*
Horčičková Natálie, *Havlíčkův Brod*
Hošek Adam, *Sobotka*
Hrbáčková Anna, *Maršov*
Hrdličková Pavlína, *Praskolesy*
Hruška Michal, *Hořovice*
Charousková Monika, *Praha*
Janovcová Eliška, *Pěčín*
Jiřička David, *Lomnice n. Popelkou*
Kalina Petr, *Kladno*
Kholl Petr, *Rakovník*
Kodyšová Emma, *Nové Strašecí*
Kohlíčková Eliška, *Příbram*
Kohoutková Alena, *Praha*
Kolářová Evelína, *Mokrosuky*
Koštíř Matěj, *Šestajovice*
Kováčová Anna, *Praha*
Krejčí David, *Předklášteří*
Krejčová Kristýna, *Praha*
Kuberová Katka, *Dobrá Voda u Č. Budějovic*
Kudrnová Tereza, *Mníšek p. Brdy*
Kuruc Ľudovít, *Bratislava, Slovensko*
Kůs Matěj, *Dobříš*
Lechmann Dan, *Hradec Králové*
Lindová Tereza, *Třeboň*
Lipavský Tomáš, *Poděbrady*
Lipská Jana, *Zbraslavice*
Lovětínský Miroslav, *Vavřineč*
Luňáková Anna, *Říčany*
Lysková Taťána, *Vendryně*
Maléřová Anna, *Rakovník*
Malota Vít, *Strakonice*
Michalcová Markéta, *Lubenec*
Miková Darja, *Praha*
Mikutowská Andrea, *Brno*
Moravčíková Dominika, *Strečno, Slovensko*
Ottová Lucie, *Nymburk*
Palková Karolína, *Rosice*
Pěchoučková Tereza, *Lužná*
Petričáková Štěpánka, *Obříství*
Plešková Markéta, *Praha*
Poláčková Terezie, *Nesvačilka*
Polášková Věra, *Chrastava*
Prokešová Ester, *Mainz, Německo*
Rottová Kristýna, *Kralupy n. Vltavou*
Sazama Zdeněk, *Úvaly*
Sixta Tomáš, *Praha*
Sližová Ludmila, *Bílovice*
Stroffová Miriam, *Sulice*
Šabat Adam, *Lány*
Šantorová Barbora, *Dobříš*
Štercl Jan, *Plasná*
Švihlíková Julie, *Hoštka*
Švorc Michaela, *Praha*
Tolman Petr, *Roztoky u Křivoklátu*
Tomek Jaroslav, *Nové Hraběcí*
Touš Radek, *Třebíšov*
Truhlářová Tereza, *Praha*
Tvrzová Lucie, *Ústí n. Labem*
Václavík František, *Hajnice*
Vaculíková Mayuri, *Praha*
Vízková Anna, *Rožďalovice*
Vladař Dominik, *Český Těšín*
Vodvárková Magdaléna, *Luže*
Zádrapa Pavel, *Horní Lideč*
Zedníková Aneta, *Nymburk*
Zika Martin, *Tihava*
Zvolánková Ema, *Praha*

HOŘOVICE VÁCLAVA HRABĚTE

Ocenění autoři HVH 2018 – XIII. bienále

OBOR POEZIE

1. místo Eliška Kohlíčková, Příbram
2. místo Monika Charousková, Praha
3. místo Dominika Moravčíková, Strečno, Slovensko

Další ocenění bez uvedení pořadí:

Radek Touš, Třebíšov
Adam Hošek, Sobotka
Kristýna Doupovcová, Brno
Anna Luňáková, Říčany
Tomáš Sixta, Praha
Vojtěch Franců, Padařovice
Ester Prokešová, Mainz, Německo

OBOR PRÓZA

1. místo Anna Luňáková, Říčany
2. místo Matěj Kůs, Dobříš
3. místo Jakub Haubert, Jihlava

Další ocenění bez uvedení pořadí:

Darja Miková, Praha
Darja Dočekalová, Jablonec n. Nisou
Monika Charousková, Praha
Vít Malota, Strakonice
Eliška Kohlíčková, Příbram
Terezie Poláčková, Nesvačilka
Anna Hrbáčková, Maršov

Pořadatel:
Městské kulturní centrum Hořovice
Gymnázium Václava Hraběte Hořovice
Město Hořovice

Odborná záštita:
České centrum mezinárodního PEN klubu
Literární časopis HOST

Vydalo Městské kulturní centrum Hořovice
v dubnu 2018 v nákladu 80 výtisků.
Grafická úprava a tisk Ludvík Řeřicha

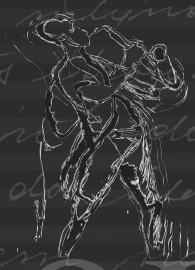

2018
HOŘOVICE
VÁCLAVA HRABĚTE